

ÁMON AZ ÁCS

Túrmezei Erzsébet

Két szálfát hoztak Ámon udvarára
és szólt a főpap: ?Ámon, jól figyelj:
Kereszt legyen. Ne félj! Meg lesz az ára.
Durva, nehéz... Ne faragj rajt sokat.
Sürgős.? És Ámon munkához fogott.
Fejszezsapások hullottak a fára.
Akkor hajnalodott.

Felkelt az asszony is, a gyermek is.
?Édesapám, milyen két furcsa fa.
Mi lesz belőle?? ?Eridj Salomé,
ne is kérdezd!? - döbben fel az apa.
Kis Salomé vidáman elszalad.
Milyen erős a nemrég béna láb!
De jó is volt Jézushoz vinni őt,
követve szívük halk sugallatát.
Csodálatos volt a pillanat.

Ámon dolgozik. Készül a kereszt.
Nehéz a szíve. Ki is hordja majd?
Valami gyilkos, lator, lázadó,
nyomorult ember teste függ le rajt.
Akárkié, annak nem hirdetett
bocsánatot a szelíd Názáreti,
mint öneki.
A kis Salomé sírva jó megint:
?Édesapám, ne ácsold azt a fát,
valami úgy fáj a szívem körül.?
Ámon, az ács verejtéket törül.

És két pribék cipeli már tova.
?Hová emberek? Csak azt, hogy hová,
kinek? Szóljatok! Két kérges kezem
keresztet, mást minden nap annyit ácsolt,
de soha semmit ilyen nehezen!?
?Eh, valami hamis próféta volt.
Jézus. Hiszen hallhattad a nevét.
Nem emlékszel rá?? - Jaj! Emlékezem.?
?Ámon, vidd már a pénzt. Kell a kereszt.
Durva, nehéz. Éppen jó lesz neki.
Ha igazán Isten Fia, ne félj,
majd leszáll róla a Názáreti.
Őrajta lesz, nem a te válladon.?
Ámon csak áll, s két szót dadog
szüntelen: ?Nem adom! Nem adom!?
?Mevettük, Ámon. Mi közünk veled?
Ácsolhatsz egyet önmagadnak is.
Ma az ács fia, holnap meg az ács.?
?Nem nagyurak, kérlek, ma engemet.
Énrám sújtson le ostor, kalapács!
Ártatlan Ő. Annyit vétkeztem én.
A gyermekemet gyógyította meg!
Ha vért akartok, itt van az enyém!?
?Elég volt, Ámon. Vidd a pénzedet!?

Kavargó, lármás, gyülevész menet.
Látni akarnak, egymáson taposnak.
?Ni, hogy vérzik! Ni, már megint verik!
Odanézzetek, már megint leroskad!?
Ki hederítene rá, hogy valaki
ott tördeli kezét a vad menetben:
?Nem az övé! Az enyém! Az enyém!
Nekem adjátok! Az az én kereszttem!?
Csak másnap reggel vetődik haza.
Semmit se szól, semmit se kérd az asszony.
A nagy kereszt ott állt a Golgotán
s ő fennmaradt, hogy álmatlan virrasszon,
és faggassa a kereszt titkait,
a nagy keresztét ... hiszen az övé volt...
ő ácsolta... Virrasztott végtelen,
míg el nem kezdett pirkadni az égbolt.

Most hazajött. Az asszony is remeg.
Egymásra néznek: sír bennük a bánat.
Szívükbe hasít az a kacagó
boldog gyermekhang. Szegény Salomé,
szegény, ő mitse sejt. ?Édesapám,
álomban láttam édesapámat!
Ékes királyiszéket faragott
két nagy-nagy fábul. S az Úr Jézus ráült.
Koronája volt. De egész olyan volt,
mint mikor meggyógyította a lábom.
Fényes angyalok álltak körülötte
és uralkodott az egész világon.
Édesapám, ugye gyönyörű álom??

Ámon sötét szeme látóra tágul:
?Királyi széket ... faragtam neki...
és uralkodik az egész világon?
Királyi szék lesz véres keresztfából ...
A te váltságod az Ő vére, Ámon.
Igen, kis Salomé, egyetlen leányom,
gyönyörű álmod volt: próféta-álom!?

Forrás: www.keresztenydalok.hu